

Η ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ ANDRÉ DE MARICOURT

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΞΕΡ

(Από τὰ Έγκληματα Χρονικά τῆς Γαλλίας)

Α΄.

ΙΑ από τις πού τρομερές συμμορίες κακούργων που τρομοκράτησε κυριολεκτικώς όλόκληρες περιοχές στη Γαλλία κι' έσπειρε, άσύλληπτη πάντα και διαβολική, τή φρίκη και τόν θάνατο στο διάβα της, ήταν και ή συμμορία των «θερμαστών τῆς Όρξερ», ή όποια έδρασε περί τὰ τέλη του 18ου αιώνας.

Τό μαχαίρι κι' ή φωτιά ήσαν τὰ μόνα όργανα, με τὰ όποια έξόντωναν τὰ άτυχα θύματά τους οι κακούργοι αυτοί.

Τό όνομα «θερμασταί» τους έμεινε γιατί, έπειτα από διάφορα άλλα φρικιαστικά βασανιστήρια, έκαιγαν στο τέλος τὰ θύματά τους ζωντανά!... Όρξερ πλέον

ένε τό όνομα τῆς περιοχής που βρισκόntonταν τὰ κυριότερα λιμνέρια τῆς συμμορίας τών λυκανθρώπων αυτών.

Θά σάς διηγηθούμε τώρα μερικά από τὰ έπίσημως γνωστά, άπόσπασμα καταθώματα τών ληστών τῆς Όρξερ.

Ήταν ή 16η Όκτωβρίου του 1705... Ή καμπάνα τῆς εκκλησίας του χωριού Όλιβέ χτύπησε λυπητερά κι' άρχα έξη χτύπων... Ήταν 6 ή ώρα... Μιά καταχνιά πυκνή σκέπαζε τό χωριό βαρεία, και σιγαλιά νεκρική βασίλευε παντού... Και τὰ σκυλιά άκόμα είχαν πάψει νά γαργίζον...

Στήν πόρτα τῆς καλυθούλας του καθισμένος ό Ντυμόν, ένας φιλήσυχος μεσόκοπος χωρικός, κάτιψε ήδονικά τήν πίπα του, άποχανωμένος άπ' τήν δλοήμερη βουριά δουλειά του, έξω στο χωράφι του... Έξαφνα όμως τινάχτηκε άπότομα άπ' τή συλλογή του, γιατί άντικρυς δύο ύποπτα ύποκειμενα, ντυμένοι με προφύλαξι στη γειτονική ταβέρνα του Μπενουά...

Τους γνώρισε στη στιγμή ό Ντυμόν τους δύο άυτους ύπόπτους και πάσιχη ή άνατοχή του από κάποιο πένθιμο προαίσθημα... Ό ένας ήταν πελωριόν άνασθηματος, με χοντρό κεφάλι κτήρους και τό γεροδεμένο, ήράκλειο κορμί του φανέρονε μιά δίνυμα τρομακτική... Φορούσε στ' αυτιά του ένα ζευγάρι σκουλαρήκια που παρίσταναν τό καθένα μιά μικρούλα λαμμητόμο... Ήταν γνωστός με τό παρατσούκλι Μενάρ ό χαράπης... Ό άλλος ήταν ένας νεαρός φρεμανταλάς, άμύστακο παλληκάρι άκόμα, ξεραγιασιάνος, με μιά μούρη κακούργα και μοχθηρή και με παρουσιαστικό λαμπρόνης άλεπούς... Λεγόταν Ρουζ Όνώ...

Τρομοκρατημένος ό δύστηνος Ντυμόν, τρύπωσε μέσα στην καλύβα του, μισόκλεισε τήν πόρτα και παραφύλαγε χωφρά νά διή τι θά γίνη... Μόλις τό πυκνό σκοτάδι σκέπασε τό χωριό, άλλα 24 ύποπτα ύποκειμενα, ντυμένα με κορυελάκιους στρατιωτικές στολές, έφτασαν ένα-ένα και τρύπωσαν με προφύλαξι στην κακοφημισμένη ταβέρνα του Μπενουά.

Ό Ντυμόν δέν κάθησε νά παραμονέψη περισσότερο. Άμπαροζέιδωσε στη στιγμή τήν καλυθούλα του, έκανε τόν σταυρό του και έάπλωσε στο άχυρένιο στρώμα του άνατριχιασμένος άπ' τόν τρομό... Ύπνος δέν του κολλούσε... Σκεπτόταν πως ή νυχτιά αυτή ήταν νυχτιά φρίκης και θανάτου, πως ή συμμορία τών κακούργων κάποιο τρομερό έγκλημα θά διέπραττε, και τρελλός άπ' τήν τρομάρα του περιμένε νά ξεμερώσση...

Τό πρωί τῆς άλλης μέρας, χλωμός σαν πεθαμένος και με τὰ μάτια κλεινά άπ' τήν άντανία, διηγήθηκε τὰ όσα είχε δει σε μερικούς συγχωριανούς του, Ύποψιάστηκαν κι' αυτοί κι' άρχισαν άμέσως έρευινες παντού, μέσα στο χωριό και στα περιχωρα, βέβαιοι πως ή συμμορία κάποιο τρομερό έγκλημα είχε διαπράξει, κι' έφτασαν σιγά-σιγά στον παλιό πύργο του Γκωτραί, που τόν κατοικούσε τώρα οικογενειακάς ό κόμης ντε Λουάν, ένας γεροπαράξιος οδοντογράφης... Πλλά στον πύργο βρισκόταν μιά έταυλις άγροτική, πούμενε ή οικογένεια του έπιστάτου τών κτημάτων του κόμητος...

Έίχε χαράξει πειά, μιά ή καταχνιά ήταν πυκνή κι' έπίμονη κι' ένα

μισοδάμιο βασίλευε στη νοτισμένη γή... Καθώς πλησίαζαν στον μουγδό εκείνο πύργο, οι τρομαγμένοι χωρικοί άντικρυσαν έξαφνα όδύνοιοιχτες τις πόρτες τῆς έταυλις.

Τάχυναν τότε τό βήμα τους και μπήκαν στο χώλ τῆς έταυλις... Μά μόλις έφριξαν ένα βλέμμα γύρω τους, μούγκρισαν άπ' τή φρίκη και καρφώθηκαν κατακάρτοι στη θέσι τους... Αύτό που είδαν, τους πάγωσε τό αίμα!... Οι τοίχοι γύρω και τό πάτωμα ήσαν μονοκεμμένα με φαρδιές κηλίδες από αίμα, ληχτό και μαύρο πειά... Πεντέξη πτώματα, τὰ πτώματα του έπιστάτη, του γιου του και τών ψυχογυιών τῆς έταυλις, βρισκόntonταν ξεπλωμένα στο πάτωμα. Πλλά τους ένα πλατύ αϊλάκι από αίμα μαυροκόκκινο, είχε παγώσει πειά... Τά μούτρα τους δέν φανόντουσαν, γιατί ήσαν σφιχτά τυλιγμένα σε βρώμια πανιά, μονοκεμμένα κι' αυτί στο αίμα... Φοικιά πακέτα από κομματιασμένη ανθρώπινη σάρκα!...

Άπ' τὰ καρβονιασμένα ως τό γόνατο πόδια τών πτωμάτων, κατάλαβαν οι χωρικοί ότι τό έγκλημα ήταν δουλειά τῆς άπαισίας συμμορίας τών «θερμαστών»... Είχαν μπει μεσάνυχτα στην έταυλι, έδεσαν γερά τὰ τρομαγμένα θύματά τους, τους έκαψαν ζωντανούς ως τό γόνατο, χόνοντας τὰ γυνιά τους πόδια σε μαγκάλα μ' άναμμένα κάρβουνα, για νά μαρτυρήσουν που κρύβαν τὰ λεπτά τους, κι' έπειτα τους άποτελειώσαν άλύτρη με τὰ μαχαίρια τους!... Τά κορμιά τους ήσαν κόκκινο άπ' τις μαχαιριές, κι' όταν λύθησαν τὰ πανιά, πούγκριβαν τό πρόσωπό τους, οι χωρικοί άνατριχίασαν σύγχοροι...

Μάτια βγαλμένα, γλώσσες κομμένες, άκρωτηριασμός φοριτός!...

Μά τό σφαγείο δέν ήταν εκεί μονάχα... Τό ίδιο φρικιαστικό θέαμα παρουσιάσε κι' ό πύργος... Άλλα πέντε πτώματα βρισκόntonταν έπίσης ξεπλωμένα στην τραπεζαρία... Κι' όλα τους ήσαν άποτελειωμένα με τόν ίδιο μαρτυρικό θάνατο... Όλα τους είχαν πληγιασμένα, άπ' τὰ φρικιά έγκαυμένα τών άναμμένων μαγκαλιών, τὰ πόδια τους ως τό γόνατο...

Μονάχα ό γερο-κόμης ψυχοραγούσε εκείνη τή στιγμή. Τά δύο παιδιά του και οι δύο ύπηρετες του είχαν από όρα ξεμερψήσει...

Γρήγορα-γρήγορα οι χωρικοί έλεσαν τὰ ματωμένα πανιά που σκέπαζαν τή σφαραγμένη όμη του δυστυχισμένου ντε Λουάν... Είχε κι' αυτός τὰ μάτια του χυμένα έξω — δύο τρύπες σκοτεινές και φρικιαστικές — και κομμένα σύρριζα τ' αυτιά του! Μπόρεσε όδύσο νά μοιραροήσει λίγες κομμένες φράσεις:

— Περαισμένα μεσάνυχτα... Χτές... Καμιά είκοσαριά κολασμένοι... Με μούτρα μαρσιμένα με κανιά... Έμένα... Τά παιδιά μου... Όλους... Μάς έκαψαν τὰ πόδια!... Μάς στράβωσαν!... Ζήταγαν λεπτά... Τά πήραν δια!... Όλα!... Γνώρισα τή φωνή του... του... ταβερινιάχη Μπενουά... Κανέναν άλλον... Κα... Ένα στερόν ροζαλιτό... Κάτι σαν ύπερτατη άγωνία... Ένας σπασμός κι' ό μαρτυρικός γέφος παρόδωσε τήν ψυχή του...

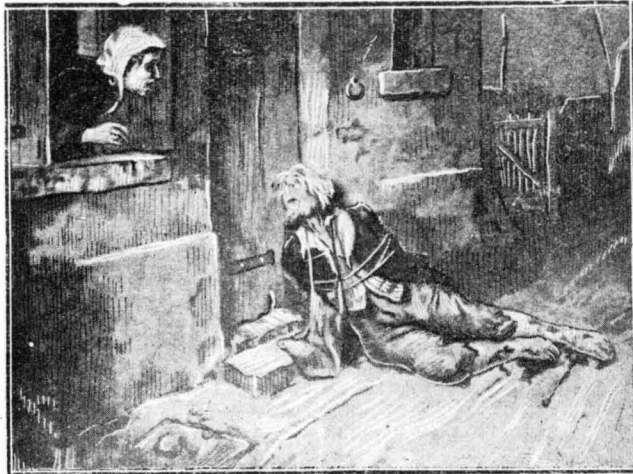
Τό μεσημέρι έφτασε ή άστυνομία... Δέν έπιασε κανέναν βέβαια άπ' τήν τρομακτική, τήν ασύλληπτη συμμορία, μιά έξακριβωση τὰ έξῆς: «Οτι οι συμμορίες λιπτεφαν κυριολεκτικώς τήν έταυλι και τόν πύργο... Έπιπλα πολύτιμα και χρυσά σκεύη φορτώθηκαν σε μουλάρια τῆς συμμορίας. Τό σύνολο τῆς εις μετρητά περιουσίας του γερο-κόμητος που έλάτρη, ήταν πάνω από 20,000 χρυσά λουδοβίγια (6,000,000 σημερινές δραχμές περίπου). Έξακριβώθηκε, τέλος, ότι οι συμμοριτα ήσαν όλοι καβαλλάρηδες!...

Πού έπληγε, που νομβρήθηκε ή πλουσιωτάτη εκείνη λεία, καθώς και ή άλλες τών πολυαριθμών θρασυτάτων ληστειών τών κακούργων ληστών τῆς Όρξερ;... Σε ποιά μυστηριώδες και άφάνταστο καταφύγιο βρισκόταν τό λιμνέρια τῆς συμμορίας τών άνθρωπομόρφων τερτόνων, που τὰ έξεραιε ή Κόλασι για τὰ βάσανα του δύστυχου κοσμάκη;...

Αυτό θά σάς τό ποιήμα άγότερα... Άς εξακολουθήσουμε τώρα τή φρικιαστική συνέχεια τών τραγικών αυτών και άματωβαμμένων γεγονότων...

Τό άπόγευμα τῆς ίδιας μέρας, και πριν ή άστυνομία τελειώσει τήν άνάκριση της στον πύργο Γκωτραί, ή κυρά Μουρλέ, μιά κοτόχοντη κι' άγαθή νοικοκυρά του χωριού εκείνου, του Όλιβέ, μαγειρεύε τό βραδυνό φαί κλειδαμαρμένον στο καλυθόσπιτό της... Ό γενικός τρόμος άπ' τὰ αίματηρά νυχτερινά γεγονότα τήν είχε κι' αυτή κινέψει...

Ένώ ήταν άποροφρημένη στη δουλειά της, άκουσε έξαφνα στην

Ξαπλωμένος κατάχαμα ό γερο-ξητιάνος Μουσασάρ, ήταν βουτηγμένος στο αίμα!...

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ ΚΑΙ Η... ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΕΣ ΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

(Συνήθειες, αδυναμίες, εξωφρενισμοί, ψυχώσεις, κτλ. κτλ.)

'Ο Βιλιέ ντε λ' 'Ιλ 'Αντάμ συνήθισε να γράφει στο κρεβάτι του.

"Όταν διαβάζουμε ένα βιβλίο ή παρακολουθούμε στο θέατρο την παράσταση ενός δράματος, μάς κινείται συνήθως ή περιέργεια να μάθουμε τον τρόπο, με τον οποίο ο συγγραφέας έδημιούργησε το έργο του κ' έζηωντάνεψε τους ήρωές του. Θά θέλαμε δηλαδή να βρισκόμαστε μέσα στο γραφείο του συγγραφέως, τη στιγμή που εργάζεται απορροφημένος απ' την έμπνευσί του, να τον παρακολουθήσουμε, να μάθουμε την ιδιαίτερη μέθοδο της δουλειάς του. Και πραγματικά, δεν υπάρχει σχεδόν συγγραφέας, ποιητής, φιλόσοφος, επιστήμονας που να μην έχη κ' ένα έντελως δικό του σύστημα εργασίας, δικές του ξεχωριστές συνήθειες γραφείου, που κατανοούν συχνά ψυχώσεις.

'Ο Ρουσσώ π.χ., ένθερμος θαυμαστής της φύσεως, αισθανόταν την ανάγκη, όταν έγραφε, να ξεκουράζη πού και πού τη ματιά του στη θέα μιας πρασινάδας, ενός δέντρου, ενός όμορφου τοπίου. Συχνά έλεγε ότι το καλύτερο γραφείο είναι το... δάσος του Μονμαρσύ.

Έξωπορτα πλεγμένα βογγητά και θροίσματα ανάλαφρα, σαν κάποιος να ξύσνε το ξύλινο κατώφλι...

"Ανοίξε με προφύλαξι ένα παραθυρόφυλλο και κρυφοκτύπησε προς τα έξω... Μά μούγγυρισε μονομιάς απ' την τρομάρα της για το θέαμα που αντίκρισε...

Σαπλωμένοι κατάχαμα στής πόρτας της το σκαλοπάτι, ο γεροζητιάνος Μουασσάφ, ήταν βουτηγμένος σε μιιά λάσπη από ιδρώτα και αίμα. Τα πόδια του και τα μούτρα του ήταν γεμάτα από λάμπולλες βαθειές πληγές, που αιμορροούσαν αιγάλα άζομη, ανοιγμένες καθώς ήταν από άσπλαχνο στίλιετο...

Το πρόσωπό του ήταν βαθεία σκαμμένο, απ' την άγονια κ' απ' τον ύπερτατό πόνο ποίνουωθε, ενώ τα γέρινα, αγαθά του μάτια, σπηλωμένα με ανέκφραστο παράνοιο στην κέρυνη μορφή της Έξωλλης κερά Μουγιλέ, βασιλεύσαν σιγά-σιγά, λιγωμένα απ' το μαρτύριο του...

"Εμπήξε άμέσως τις φωνές ή ξετρελλωμένη απ' το φόβο χωρική και σε λίγο άρκετοι γείτονες μαζεύτηκαν τριγύρω στον έτοιμοθάνατο... Και τότε κορυφώθηκε ο τρόμος τους, όταν έμαθαν απ' τα κομμένα λόγια του άμοιρον ζητιάνου, ότι ούτε κ' αυτόν δεν σεβάστηκαν τα άμοχαρή έκεινα κτήρη...

Τόν βρήκαν τά Ξημερώματα, φεύγοντας πειά απ' τον πύργο καβάλα στ' άλογά τους, να περιπατάη σιγά-σιγά με τα κλονισμένα πόδια του και να πηγαίνει προς το 'Ολιβέ... Θά ζητιάνευσε κει πέρα και θά τραούσε κατά το βραδάκι για το δικλανό χωριό...

Μά μόλις τον αντίκρισαν τά τέρατα εκείνα, ξεπέξωσαν μερικοί, τόν άρπαξαν απ' τά κάτασπρα μακριά μαλλιά του, κ' άρχισαν να τόν χτυπούν άσπλαχνα με τά στίλιετα τους, για να μη μαρτυρήση τό πέρασμά τους. Τέλος, τόν άφησαν ανάσθητο και βουτηγμένο στο αίμα, άφου τού πήσαν πρώτα απ' τό ζητιάνικο σακκούλι του τη μόνη του περιουσία... 71)2 φράγκα δηλαδή, σε χάλκινες πενταροδεκάρες!!...

Μουρμουρίζοντας τά τελευταία αυτά λόγια, ο χιλιοκομματιασμένος γεροντάκος Ξεψύχησε σιγά-σιγά, ενώ ένας άσπροκόκκινος άφρός ξεχείλιζε από τό μισοανοιγμένο στόμα του...

'Ηταν τό τελευταίο θήμα του τρομακτικού έγκλήματος πουχε γίνει στο χωριό.

Στό προσεχές φύλλο θά σάς πούμε κ' άλλες λεπτομέρειες φρικιαστικές για τη δράσι της Ξακουστής συμμορίας της 'Ουζέρε.

"Όταν ύποχρεώθηκε κάποτε να εγκατασταθή στο Παρίσι, νοίκιασε τρία δωμάτια, σ' ένα τέταρτο πάτωμα, κ' έκει τόν έβρισκε κανείς να γράφει μπροστά σ' ένα άπλό τραπέζι, έχοντας άπέναντί του κρεμασμένο ένα μεγάλο ζωγραφικό πίνακα του δάσους του Μονμαρσύ και όλόγυρά του σκορπισμένα πλήθος λουλούδια και κλαδιά πεύκων και φιλύρας!...

***

'Ο ποιητής Λεόντι Ντελλί αντίθετως, σαν κανένας άμελέστατος και άνυπόμονος μαθητάκος, δεν έβλεπε την ώρα να φύγη από τό γραφείο του, πριν καλά-καλά στρωθεί στην καρέκλα. Και ούδέποτε θά μπορούσε να εργαστή σοβαρά και να δημιουργήση κάτι, άν ή έξωταη αλλά και φιλόδοξη σύζυγός του, που ήξερε τό μεγάλο του ελάττωμα, δεν τόν εκλείδωνε μέσα στο γραφείο του, υποβάλλοντάς τον έτσι σε έξαναγκαστική δημιουργική εργασία.

***

'Ο Βολταίρος είχε μέσα στο γραφείο του πολλά μικρά τραπέζακια για να γράφη τά έργα του. Στο πρώτο τραπέζι καθόταν κ' έγραφε ένα δράμα, στο άλλο ένα μυθιστόρημα, στο τρίτο ένα διήγημα ή μιιά φιλοσοφική μελέτη και ούτω καθεξής.

'Εργαζόταν δε έκ περιτροπής από μιιά ώρα σε κάθε τραπέζακι.

***

Αντίθετος ο Μπαλζάκ εργαζόταν πάνω στο ίδιο έργο επί δώδεκα ώρες τό εικοσιτετράωρο, συνεχώς και άδικακάτως. Δειπνούσε πάντοτε στις έξ άκριβώς τό απόγευμα, κομμάτα άμέσως μετά τό φαί και κατά τά μεσάνυχτα Ξυπνούσε. Άναθε τότε τά έφτά κερία ενός κρησπληγίου κ' άφου έπιανε ένα τεράστιο κύπελλο καφέ, στρωνόταν, άπως ήταν με τά νυχτικά του, στο τραπέζι της δουλειάς, από τό άποδο δεν σηκώνοταν παρά μονάχα τό μεσημέρι.

"Όταν τελείωνε κάθε χειρόγραφο του, ο Μπαλζάκ είχε την έξωφρενική συνήθεια να τό πετάη πίσω του στο πάτωμα χωρίς να τού βάλη καν άριθμό. Τό μεσημέρι όμως, την ίδια ώρα πάντα, ένας ύληρητης έμπαινε στο γραφείο και τόν ειδοούσε ότι τό γερμα ήταν έτοιμο. Τότε ο Μπαλζάκ σηκώνοταν, μάζευε τά σκορπισμένα χειρόγραφα του και τά έστειλε κατ' εΐθειαν στο τυπογραφείο.

'Η πρώτη διορθώσεις που έκανε ο Μπαλζάκ στα τυπογραφικά δοκίμια τών έργων του, ήταν σαν ένα δεύτερο γράφημα του έργου. Γιατί παντού έδινε, έπρόσθετε, έκαθάρτισσε δεύτερα χειρόγραφα και όδηγίες, σχεδίαζε σταυρούς, άστερίσκους, ήλιους, άραβικούς άριθμούς κ' έλληνικά ψηφία για να δείχνη τις διάφορες παραπομπές, έτσι που ή διορθώσεις του έδιναν την έντύπωση όρνιθοκαλισμάτων!...

***

'Η Γεωργία Σάνδη, κατά την διάρκεια της ήμέρας, πρου κ' άν βρισκόταν, φανόταν σαν άφηρημένη κ' άποχανωμένη, πράγμα που δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά τό άποτέλεσμα της βαθειές της προσπλώσεως στη σύνθεσι τών ωραίων ιστοριών που θά έγραφε τό βράδυ.

Μετά τό δειπνο, ή Σάνδη στρωνόταν στο γράφημα ως τις τέσσερες τό πρωί, χρησιμοποιώντας χωριτί πάντοτε της ίδιας ποιότητας, όμορφοκομμένο πάντοτε και πάντα του ίδιου σχήματος.

***

'Ο ποιητής Θεόφιλος Γκωτιέ έγραφε τη θεατρική του έπιφυλλίδα για τόν ήμερησιο τύπο, άπάνω στο τραπέζι του διορθωτού, μέσα στο τυπογραφείο, χωρίς να επηρεάζεται απ' τό θόρυβο τών εργασιών και τούς μονότονους κρότους τών μηχανημάτων. Φαίνεται μάλιστα πως ο θόρυβος αυτός, ο έννευστικός και όλέθριος για τούς άλλους, ήταν για τόν Γκωτιέ ευεργετικός, γιατί έρέθιζε τη σκέψη του και τη φαντασία του στο να δουλεύουν έντατικά.

***

'Ο Άλφρε ντε Μυσσέ, όταν αίσθανόταν τη διάθεσι να στιχουργήση, κλειδομαντάλωνε έρημητικώς και... άεροστεγώς τις πόρτες και τά παράθυρα του γραφείου του, ομοιόδηποτε ώρα κ' άν ήταν. Άναθε έπειτα δια τά φώτα γύρω του κ' άρχιζε τη δουλειά του, ήσυχος και κ' άνενόχλητος.

***

"Ατακτος έπίσης και παράξενος στη δουλειά του ήταν κ' ο Βιλιέ ντε λ' 'Ιλ 'Αντάμ, ο όποιος συνήθισε να γράφη πλαγιασμένος στο κρεβάτι του δια την ήμέρα, από τά χαράματα ως άργά τό βράδυ, που άποφάσιζε τέλος να σηκωθεί και να βγη έξω για να περάση τη νύχτα του σε κάποια ταβέρνα της Μονμαρσύ.

'Ο Μπαλζάκ δεν έγραφε, άν δεν έπιανε ένα μεγάλο φλυτζάνι καφέ.